

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/22/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8609200504
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8609200504.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba, v právnej veci žalobkyne: P. Š., A.. XX.X.XXXX, W. XXX XX F. X, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Rapid Life životná poisťovňa, a.s., Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, právne zastúpeného JUDr. Gabrielom Gulbišom, advokátom, Němcovej 22, 040 01 Košice, o určenie, že list žalovanej zo dňa 23.6.2008 nemá za následok zánik poistenia, ani zrušenie poistnej zmluvy s prísl., o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Svidník č. k. 4C/5/2010-199 zo dňa 17.10.2016, v spojení s opravným uznesením č. k. 4C/5/2010-206 zo dňa 10.11.2016, jednohlasne takto

rozhodol:

R u š í uznesenie v napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“), konanie zastavil a zároveň vyslovil, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

2. Uznesenie v časti trov odôvodnil poukazom na § 255 ods. 1 CSP, pretože v konaní mala plný úspech žalobkyňa, ktorá si uplatnila ich náhradu. Žalobkyňa v uvedenej právnej veci podala žalobu na tunajší súd dňa 3.2.2009. Potom, čo nastala poistná udalosť (dožila sa veku) podľa poistnej zmluvy, podala proti žalovanému žalobu na plnenie. Rozsudkom tamojšieho súdu č. k. 5C/4/2014-76 zo dňa 18.5.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.6.2016, súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 7.284,01 eur s výnosmi k 18.12.2012 a s 8,75 % úrokom z omeškania ročne od 3.1.2013 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a zároveň rozhodol o náhrade trov konania a o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Rozhodnutím o plnení stratila určovací žaloba žalobkyne v súdnej veci opodstatnenie. Žalobkyňa teda podľa súdu prvej inštancie zobrala žalobu späť aj z dôvodov na strane žalovaného, keď bol právoplatne zaviazaný na plnenie, po podaní jej žaloby na určenie, čo je podľa názoru súdu to isté, ako keby plnil po podaní žaloby. Z uvedených dôvodov súd rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania. O ich výške súd rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Voči tomuto uzneseniu, a to proti jeho druhému výroku o priznaní náhrady trov žalobkyni, podal žalovaný včas odvolanie, pričom takto odôvodnené rozhodnutie súdu, ktoré z úradnej moci vo veci nekoná minimálne po dobu 5 rokov, je podľa odvolateľa nesprávne, arbitrárne a nenáležité zdôvodnené, pretože návrh na náhradu trov konania tu neprináleží žalobkyni. Žalobkyňa v dôsledku späťvzatia žaloby v roku 2016 nemala úspech vo veci a preto jej súd nemôže podľa žalovaného, v tomto konaní priznať ich náhradu. Súd ak by riadne konal, najneskôr lustráciou veci na svojom súde, resp. sám sudca lustráciou vo svojich pridelených veciach, by zistil, že existuje podaná žaloba na plnenie, o ktorej sám sudca rozhodoval v rozpätí od roku 2014 do júna 2016 v inom konaní pod sp. zn. 5C/4/2014, v ktorej priznal

celkové trovy konania tomu istému právnenému zástupcovi žalobkyne vo výške 965,51 eur. Súd mal najneskôr po 18.12.2012, keď uplynula doba poistná, resp. v roku 2013, či neskôr v roku 2014, po nápade ďalšej žaloby vyzvať žalobkyňu na vyjadrenie k tu podanej žalobe z roku 2009 a mal v konaní najneskôr po uplynutí 15 dní od doby dožitia, zastaviť pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na určení potom, keď malo nastúpiť plnenie zo strany žalovaného voči žalobkyňi. Podľa odvolateľa nie je daný žiadny zákonný nárok žalobkyne na náhradu trov z dôvodu, že si ho táto uplatňuje svojím úspechom vo veci inej žaloby (na plnenie), ktorú podala voči žalovanému na tom istom súde, o ktorej konal a rozhodoval rovnaký sudca. Úspech v konaní nemôže podľa žalovaného podmieňovať ďalšou žalobou na plnenie, i keď v konaní o žalobe na plnenie úspešná bola, a tam jej bol priznaný nárok na náhradu všetkých trov konania. Nárokovanie si trov konania v tomto spore, pričom ani súd, rovnako ani navrhovateľka nijako nekonali v spore pod sp. zn. 4C/5/2010, je podľa žalovaného nedôvodné a nie je podložené princípom úspechu v inom spore. Žalovaný si dovolil poukázať na obdobný prípad evidovaný na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 10C/378/2009, keď v súvislosti so zmenou žaloby na určenie na žalobu na plnenie, ani na podklade rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach (11C/13/2015) nemožno priznať na základe úspechu v spore trovy konania späťne za márne nerozhodnuté konanie o určovacej žalobe v prospech žalobcu.

4. Žalovaný navrhol v rámci svojho odvolacieho petitu zrušiť napadnuté uznesenie v napadnutom výroku a rozhodnúť o nepriznaní náhrady trov konania žalobkyňi.

5. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu žalovaného nevyjadřila.

6. Odvolací súd v dôsledku podaného odvolania vec prejednal v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom dospel k záveru, že uznesenie v napadnutom výroku je potrebné zrušiť.

7. Podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, z procesného hľadiska platí, že žalobkyňa späťvzatím zavinila zastavenie konania a mala by znášať jeho trovy. Nebolo by tomu tak iba vtedy, ak by späťvzatie bolo dôsledkom správania sa žalovaného. Žalovaný svojím konaním dáva dôvod na späťvzatie žaloby vtedy, ak uplatnený nárok uzná - napr. uhradí pohľadávku, upustí od protiprávneho konania a podobne. Žalovaný však nevykonal žiaden úkon, ktorý by sa dal chápať ako uznanie uplatneného nároku. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že nie je žiaden zákonný nárok žalobkyne na náhradu trov konania z dôvodu, že si ho táto odôvodňuje svojím úspechom vo veci inej žaloby, ktorú podala voči žalovanému na tom istom súde. Vyššie citované ustanovenie vychádza z § 146 ods. 2 O.s.p. s tým, že ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Skutočnosť, že žalobkyňa bola v inom konaní vo veci o plnenie vedenom medzi tými istými účastníkmi, na základe toho istého skutkového stavu, na tom istom súde úspešná, pričom jej v tomto konaní bola priznaná náhrada trov konania, neznamena, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania v tejto veci (určovacej žaloby), keď v zásade platí, že žaloba na plnenie má prednosť pred určovacou žalobou a súd v rámci žaloby o plnenie by bol povinný sa ako s prejudiciálnou otázkou vysporiadať so skutočnosťami, či list žalovanej má za následok zánik poistenia a zrušenie poistnej zmluvy, a či je poistná zmluva platná a účinná a až následne by mohol rozhodnúť o povinnosti plniť žalovaného žalobkyňi.

8. Súd prvej inštancie sa rovnako v napádanom uznesení nezaoberal možnou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP, keď v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP), alebo tým, ako to bolo v prejednávanej veci procesným zaviniením zastavenia konania. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania tak, ako je tomu aj v prejednávanej veci, pričom však súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktorú náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutiach aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci (práve súd prvej inštancie mylne okolnosti danej veci spočívajúce v tom, že žalobkyňa potom, čo sa dožila veku, podľa poistnej zmluvy podala proti žalovanému žalobu na plnenie, v ktorej bola úspešná a v ktorej jej bola aj priznaná náhrada trov konania, namiesto zohľadnenia aplikácie ustanovenia § 257 CSP považoval za dôvody, pre ktoré mal žalovaný procesne zavinieť zastavenie konania), musí sa však

vykladať prísne a reštriktívne, pričom rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

9. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a postupom podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil v rozsahu zrušenia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne rozhodnúť o trovách konania, dôsledne sa zaoberajúc ustanovením § 257 CSP, či neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy súd výnimočne neprizná náhradu trov konania. Iba po zistení, že takéto dôvody hodné osobitného zreteľa neexistujú, rozhodne o trovách konania aplikujúc ustanovenie § 256 CSP s tým, že procesne zavinila zastavenie konania žalobkyňa.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).